

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

2014 Pünkösd

Várjuk az éltető Szentlelket

Pünkösöd ünnepét az Egyház mély vágyakozással, szinte epekedéssel várja. Hiszen a Szentlélek az igazi és egyetlen „éltető esszencia” Isten népe számára. Ha a Szentlélek Úristen nem munkálkodik bennünk és köztünk, hasonlóak lennénk az apostolokhoz, akik Jézus mennybemenetele után – a Mester jelenléte és útmutatásai hiányában – nem tudtak kilépni a teremből, ahol az utolsó vacsorát Jézussal együtt elköltötték és ahol ottmaradtak zárt ajtók mögött. A bizonytalanság, az ötlettelenség és az erőtlenség bénította őket. Hiányzott a Lélek. Kísértetiesen hasonlítanak ezek a tünetek ahhoz, amit ma is néha érezni vélünk, vagy éppen átél az Egyház kisebb nagyobb intenzitással. Az apostolok azonban nem teljes tétlenséggel és kétségeesetten töltik azt a 10 napot, hanem bizakodó és reménykedő imával várják az „isten szikrát”. Olyan érzés lehetett ez, mint a vihar előtti csend, amikor mindenki azt várja, hogy mikor dördül el az ég. A Szentlélek szinte berobban a tanítványok közé és rövid időn belül hatalmas munkát visz végbe. A megtérő és megkeresztelkedő sokaság a Szentlélek csodája. Az apostolok

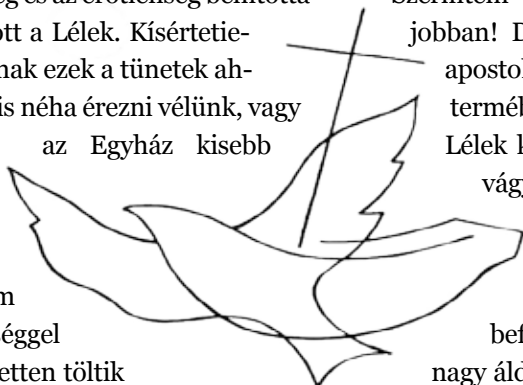
magabiztosan és határozottan elindulnak és folytatják Jézus világot megszentelő és evangelizáló küldetését.

Ma is ugyanaz a Lélek munkálkodik Jézus tanítványai körében... Az Ő ereje nem fogyatkozott egy morzsányit sem. Talán csak elfelejtkeztünk Róla, nem figyelünk Rá, nem mindig adunk teret Neki. Vágyom rá egyáltalán, hogy elhagyjam a saját komfortzónámat, kilépjek önmagam biztonságos és megszokott világából, elinduljak a szolgáló szeretet és a tanúságtétel útján?

Szerintem semmire sem vágyunk jobban! De jó lenne ott lenni az apostolokkal az utolsó vacsora termében és imádkozva várni a Lélek kiáradását! Még akkor is vágyom kell rá, ha tudom, hogy a Szentlélek először is Isten akaratának a megértésére és befogadására hív és bizony nagy áldozat meghalni a saját el-

képzeléseimnek, értékrendemnek vagy éppen életmódomnak. De a gyümölcs, amit a Lélek teremhet az én életemben és a körültem lévő életben, az minden másnál értékesebb...

Imádkozva kérjétek és várjátok a Szentlelket, hogy járjon át minket! Ne csak magunkért, hanem a világért is! Újuljunk meg együtt a Lélekben! /Tamás atya/

Két új szenttel gazdagodott az egyház:

Szent XXIII. János

és Szent II. János Pál

Ferenc pápa 2014. április 27-én, az Isteni Irgalmasság vasárnapján két elődjét iktatta a szentek sorába, XVI. Benedek emeritus pápa jelenlétében. Két XX. századi pápát, akik nagy hatást gyakoroltak az egyházra. Ezzel tiszteletüket ki-terjesztette az egyetemes egyházra.

„Mindketten bátor emberek voltak..., s tanúságot tettek az egyház és a világ előtt Isten jóságáról, irgalmasságáról. XX. századi papok, püspökök és pápák voltak. Ismerték e kor tragédiáit, de ezek nem gyűrték maguk alá őket. Erősebb volt bennük Isten, erősebb volt a Jézus Krisztus-ba, az ember megváltójába és a történelem Urá-

ba vetett hitük...” – hangsúlyozta Ferenc pápa. XXIII. János hívta össze a II. Vatikáni zsinatot, amely soha nem látott változást hozott az egyházba, kinyitotta kapuit a világ felé. Lelkiismeretes és elkötelezett munkát végzett, mégis végig megmaradt egyszerűnek. A gyengéd, szeretetet közvetítő gesztusok, a derűs mosolyok pápája Isten mélységéből merítette élete minden fényét, ragyogását, erejét. „A világ már nem vonz. Teljesen és kizárólagosan Istené akarok lenni,

hogy átjárjon a fénye, s ragyogjon fel bennem az egyház és a lelkek iránti szeretet” – írta egyszer. „XXIII. János kicsit olyan, mint a falusi pap, egy pap, aki minden hívőt szeret... Bátor ember, jó falusi pap, hatalmas, hatalmas humorérzékkel, s nagy életszentséggel... Nagy, nagy ember! És aztán a zsinat: az Isten hangjára figyelmes ember, mert ez a gondolat a Szentlélektől jött neki, jött neki, s ő figyelmes volt. XII. Piusz már gondolt arra, hogy megszervezi a zsinatot, de a körülmények nem voltak megfelelők erre. Úgy hiszem, XXIII. János nem gondolt a körülményekre: megérezte, s megtette. Egy ember, aki engedte, hogy az Úr vezesse” – mondta róla Ferenc pápa.

II. János Pál sokunk életnek meghatározó alakja. 104 apostoli útján lankadatlanul járta a világot, az egyház tagjaihoz, de minden jóakarát emberhez írta körleveleit, több ezer beszédet tartott, számtalan emberrel találkozott. Megválasztásakor, 1978-ban első szavaiban a Szent Péter téren összegyűlt hívekhez a bátorítás hangján szólalt meg: „Ne féljete!” Egy olyan szentet köszönhetünk az ő személyében, aki szinte „karnyújtásnyira” volt tőlünk, hiszen hosszú pápasága hívők nemzedékeinek a hitét és lelkiességét határozta meg. Élete utolsó szakaszában súlyos betegen, nagy szenvedések közepette állt az egyház élén. Azt mondta, hogy a szenvedésben még jobban felfedezte hivatásának, küldetésének értelmét. Megértette, hogy Krisztust követni azt jelenti, komolyan venni Jézus hívását: „Vegyétek fel mindennap a keresztet és gyertek velem”. Ferenc pápa a szentté avatáson így beszélt róla: „Az Isten népéért végzett

ÚJ SZENTEK

szolgálatban II. János Pál volt a család pápája. Ő maga mondta egy alkalommal: azt szeretné, hogy a család pápájaként emlékezzenek rá.”

A szentté avatás a szentekre irányítja a figyelmünket: immár nem távoli emberek, hanem ismerősök. Ahogyan Alberto Bottari de Castello, Magyarország apostoli nunciusa mondta: II. János Pál pápa egyik lényeges tanítása éppen ez volt: közel hozni az emberekhez a szentséget. Pápaként több boldogot és szentet avatott, mint az összes megelőző pápa együttvéve. Közel hozta hozzánk ezeket a szenteket, korunk embereit, akik hatást gyakoroltak az emberekre. Korábban a szentek távoli emberek voltak, mintha szobrok lennének, ő pedig megtanított minket arra, hogy közelinek érezzük őket magunkhoz. A Zsidókhöz írt levélben (12,14) ez áll: „Törekedjete rá, hogy mindenkivel békességben éljete, és a megszentelődésre eljussatok, mert enélkül senki nem látja meg az Urat.” II. János Pál segített, hogy jobban megértsük ezt. Megszentelődés nélkül nem jutunk a mennybe. Ha az Atya gyermekei vagyunk, olyannak kell lennünk, mint az Atya.

Thullner Zsuzsa

A jókedvű pápa

XXIII. Jánost a jókedvű pápának ismerték. Humoros megjegyzéseiből adunk közre egy válogatást.

1. Egy kórházlátogatás alkalmával megkérdezett egy kislfiút, mi akar lenni, ha nagy lesz. A fiú azt felelte: rendőr vagy pápa. Mire a pápa: „Én rendőr lennék a helyedben. Pápa akárki lehet, nézz csak rám!”

2. „Sokszor előfordul, hogy felriadok éjszaka,

a világot sújtó problémákon töprengek, és azt mondom magamban: beszélnem kell erről a pápával. Aztán másnap felébredek, és rájövök, hogy én vagyok a pápa.”

3. Egy riporter megkérdezte, hányan dolgoznak a Vatikánban. Mire János pápa: „Körülbelül a fele.”

4. Egyszer egy bíboros azt panaszkolta neki, hogy a vatikáni dolgozók fizetésemelése miatt egy bizonyos teremszolgá már annyit keres, mint egy bíboros. Erre a pápa megjegyezte: „A teremszolgának 10 gyereke van; a bíborosnak – remélem – egy sincs.”

5. Amikor egy este a közeli Szentlélek kórházba ment meglátogatni egy barátját, a kapuügyeletes nővér azt mondta: „Szentatyám, a Szentlélek zárdaőnöknője vagyok.” Mire a pápa: „De jó magának! Milyen jó állás! Én csak Isten szolgáinak a szolgálója vagyok.”

6. Nem sokkal megválasztása után meghallotta az utcán, hogy egy nő azt mondja barátjának: „Istenem, milyen kövér!” Megfordult, és odaszólt: „Asszonyom, engem a konklávé választottak meg, nem pedig a szépségversenyen.”

Várjuk az éltető Szentlelket

Pünkösöd ünnepét az Egyház mély vágyakozással, szinte epekedéssel várja. Hiszen a Szentlélek az igazi és egyetlen „éltető esszencia” Isten népe számára. Ha a Szentlélek Úristen nem munkálkodik bennünk és köztünk, hasonlóak lennénk az apostolokhoz, akik Jézus mennybemenetele után – a Mester jelenléte és útmutatásai hiányában – nem tudtak kilépni a teremből, ahol az utolsó vacsorát Jézussal

ÚJ SZENTEK

együtt elköltötték és ahol ottmaradtak zárt ajtók mögött. A bizonytalanság, az ötlettelenség és az erőtlenség bénította őket. Hiányzott a Lélek. Kísértetiesen hasonlítanak ezek a tünetek ahhoz, amit ma is néha érezni vélünk, vagy éppen átél az Egyház kisebb-nagyobb intenzitással.

Az apostolok azonban nem teljes tétlenséggel és kétségbeesetten töltik azt a 10 napot, hanem bizakodó és reménykedő imával várják az „isteni szikrát”. Olyan érzés lehetett ez, mint a vihar előtti csend, amikor mindenki azt várja, hogy mikor dördül el az ég. A Szentlélek szinte berobban a tanítványok közé és rövid időn belül hatalmas munkát visz végbe. A megtérő és megkeresztelkedő sokaság a Szentlélek csodája. Az apostolok magabiztosan és határozottan elindulnak és folytatják Jézus világot megszentelő és evangelizáló küldetését.

Ma is ugyanaz a Lélek munkálkodik Jézus tanítványai körében... Az Ő ereje nem fogyatkozott egy morzsányit sem. Talán csak elfelejtkeztünk Róla, nem figyelünk Rá, nem mindig adunk teret Neki. Vágyom rá egyáltalán, hogy elhagyjam a saját komfortzónámat, kilépjek önmagam biztonságos és megszokott világából, elinduljak a szolgáló szeretet és a tanúságtétel útján?

Szerintem semmire sem vágyunk jobban! De jó lenne ott lenni az apostolokkal az utolsó vacsora termében és imádkozva várni a Lélek kiáradását! Még akkor is vágyom kell rá, ha tudom, hogy a Szentlélek először is Isten akaratának a megértésére és befogadására hív és bizony nagy áldozat meghalni a saját elképze-

léseimnek, értékrendemnek vagy éppen életmódomnak. De a gyümölcs, amit a Lélek teremhet az én életemben és a körülöttem lévő életében, az minden másnál értékesebb...

Imádkozva kérjétek és várjátok a Szentleket, hogy járjon át minket! Ne csak magunkért, hanem a világot is! Újuljunk meg együtt a Lélekben! /*Tamás atya/*

Veni creator ...

Lélek, ébreszd lelkemet!
Járd át egész lényemet!
Lobbants lángra tiszta tűz!
Lustaságom messze űzd!

Krisztus lelke jöjj, szeress!
Föld alól is megkeress!
Szomjas lelkem úgy akard,
Hitványságom betakard!

Darabosságom simogasd
Bánatomra nyújts vigaszt!
Hozz sebemre gyógyulást,
Boldog lélekújulást!

A „Jöjj alkotó Lélek” pünkösdi Szentlélek hívó himnusz parafrázisa. Van a világnak egy kis szelete, amin biztosan tudunk javítani, mégis ezt a feladatot halogatjuk leginkább; változtatni saját magunkon. Legyőzni a kedvtelenségünket, a lustaságunkat, a kicsinyhitűségünket... sorolhatnánk. Hát kérjük a Szentlélek Úristent: Veni, veni creator Spiritus...

Török László diakónus

FERENC PÁPA

Jézus békéjét nem tárgyak adják, hanem egy személy

Aki befogadja szívébe a Szentlelket, az szilárd és végtelen békére lel, nem úgy, mint aki a pénz és a hatalom kínálta nyugalomra bízta magát. Erre tanított a Szentatyá március 20-án reggel a vatikáni Szent Márta-Házban bemutatott szentmisén.

A dolgok: a pénz, a hatalom, a hiúság adta béke szemben áll a Szentlélek békéjével. Az első hamar tovatűnhet: ma gazdag vagy, hatalmas, holnap nem. A másodikat azonban senki nem veheti el tőlünk, ezért ez végleges béke. Ferenc pápa János evangéliumának 14. fejezetéhez fűzte gondolatait, amelyet a napi liturgiában olvasunk Krisztus békéjéről. Jézus, mielőtt átadja magát a szenvedésnek, elbúcsúzik tanítványaitól: „Az én békémet adom nektek” (Jn 14,27). Ez a béke egészen más, mint amit a világ ad nekünk, amely kissé felületes, valamennyire nyugodt és örömteli, de csak egy bizonyos szintig.

„Vegyük például a gazdagság nyújtotta békét – magyarázta a pápa. Mondhatjuk: 'Hiszen én békében vagyok, mert elrendeztem mindent egész életemre, nincs miért aggódnom többé.' Ezt a békét adja nekünk a világ. Ne aggódj, nem lesz gondod, mert sok pénzed van... Ez a gazdagság békéje. Jézus pedig azt mondja, hogy ne bízunk ebben a békében, és nagyon realistán figyelmeztet: 'Vigyázzatok, mert vannak tolvajok... A tolvajok ellopják a vagyontokat.' A pénz nyújtotta béke nem végleges. A fém is berozsdásodik, a tőzsdei összeomlás elúszhat minden pénz. Nem biztos ez a

béke, felületes, időleges” – figyelmeztetett a pápa.

Ez az érvelés igaz a másik két békére is, amit a világ adhat nekünk. Az egyik a hatalom, amely nem működik, hiszen egy puccs elragadja tőled. Ugyanígy a hiúság is: ma tisztelnék, holnap sértegetnek, amint Jézussal történt virágvasárnap és nagypéntek között.

Egészen más természetű azonban az a béke, amelyet Jézus ajándékoz nekünk:

„Jézus békéje egy személy, a Szentlélek! A fel-támadás napján Jézus eljön a cenákulumba, és így köszön: Békesség nektek! Megkapjátok a Szentlelket. Ez Jézus békéje: egy személy, egy nagy ajándék. És amikor a Szentlélek belép a szívünkbe, senki nem veheti el tőlünk a békét. Senki! Ez a béke végérvényes! És mi a mi dolgunk?” – tette föl a kérdést a Szentatyá, majd így válaszolt: „az, hogy őrizzük ezt a békét, amely nem a miénk, amelyet egy másik személytől kapunk ajándékba, aki a szívünkben lakozik, és elkísér bennünket egész életünkben. Az Úr adta nekünk ezt a békét.”

Ezt a békét a keresztségben és a bérálásban kapjuk, de főként úgy, ahogy egy kisgyermek kapja az ajándékot: feltételek nélkül, nyitott szívvel. A Szentlelket pedig nem szabad kalitkába zárva őrizzünk, segítséget kell kérnünk

ELSŐÁLDÓZÁS

Isten e nagy ajándékától: „Ha veletek van a Szentlélek békéje és tisztában vagytok ezzel, ne nyugtalankodjék a szívetek. Legyetek biztosak. Szent Pál azt mondja, hogy sok megpróbáltatást el kell viselnie annak, aki be akar menni a mennyek országába. Ez mindegyikünkre igaz. Kisebb-nagyobb megpróbáltatások állnak előttünk. De ne nyugtalankodjék szívetek (vö. Jn 14,1), ez Jézus békéje. A Szentlélek jelenléte által megnyugszik szívünk. Nem érzéketlenné válik, hanem békére lel. Legyünk tudatában ennek a békének, amelyet csak Isten jelenléte adhat nekünk” – hangsúlyozta kedd reggeli homlfiájában Ferenc pápa

Elsőáldozás

Gyerekeink egész évben szorgalmasan (néha kis nógatásra) jártak hittanra, misékre, tanulták hitünk alapjait, hogy felkészülten vehessék magukhoz az Oltáriszentséget. A hitoktatók segítségével és Tibor atya vezetésével igyekeztek megérteni és megélni Isten igéjét. Jó volt látni, ahogy megtalálták egymást a leendő elsőáldozók és a kezesek, akik barátból, testvérből olyan hitbéli testvérekké váltak, akik előttük járnak és segítik gyerekeinket a közösségben.

Nagy izgalommal készültek első gyónásukra, ami előtt kiderült, hogy minden gyerek tiszta és ártatlan, semmi gyónnivaló bűnük nincs. Amikor megértették, hogy bűn a lustaság, irigység, durvaság is, amikor rájöttek, hogy mennyi megbánásra érdemes emberi gyengeség van bennünk, mindenkinek hosszabb-rövidebb lista volt a kezében, mikor Tamás atyától feloldozást kértek. A feloldozás után pedig önfelédten álltak körbe a tüzet, amiben a bűnök listája elveszett.

Május 11.-én húsz hófehérbe öltözött elsőáldozó állt megilletődötten a templom ajtajában. Mindannyian lélekben felkészülten, versekkel, imákkal várták, hogy Krisztus testét magukhoz vehessék. Minden gyereket büszkén figyelt a közelebbi-távolabbi családja, a hívek közössége. Imáik hatása minden bizonnal hozzájárult ahhoz, hogy az elsőáldozók között tovább munkálkodik a Szentlélek, egymással versengve járnak misére, hogy ministrálhaszanak vagy a Mária-s-lányok között szolgáljanak. Örömmel mesélték Tibor atyának is, amikor két héttel az elsőáldozás után Vácott meglátogattuk, hogy már az elsőáldozás másnapján is szolgáltak az oltár körül.

Hiszem, hogy az elsőáldozással a gyerekeink nem letudtak valami kötelezően elvárt egyházi eseményt, hanem elindultak azon az úton, melynek során hiteles és boldog keresztény fiatallá, felnötté válhatnak. Köszönet érte az atyáknak és a hitoktatóknak, a szülőknek és a híveknek, akik munkájukkal és imáikkal segítették és továbbra is segítik őket.

Kovácsné Kiss Mária

FARKAS LÁSZLÓ ATYA

Bemutkozik Laci atya

Farkas László
vagyok.

12 éve szenteltek pappá. 2014. április 1-én Beer Miklós Püspök Atya áthelyezett a Monori Plébániára.

Velem együtt az Egyházmegyei Ifjúsági Iroda is átkerült, méghozzá a Cserkészházba. Rendkívül váratlanul és hirtelenül ért az új helyzet, aminek az oka az volt, hogy meghalt egy idős atya (Zavetz József), és az Ő helyére Püspök Atya Tibor atyát rakta, mivel központi szolgálatot szánt neki: ő lett a Váci Egyházmegyei Katolikus Iskola Főigazgatója. Mivel én is egyre kiterjedtebb egyházmegyei szolgálatot látok el, amelyben rendkívül elhivatottnak érzem magam, ezért nem vállaltam a plébánosságot. Püspök Atya elsősorban az ifjúsági lelkészi szolgálatra szabadított fel, de besegítetek Tamás Atyának is a plébániai feladataiban. Ő pedig az egyházmegyei megbízatásomban lett ifjúsági coreferensem, vagyis segítőtársam. Csaknem 7 éve szolgálok váci egyházmegyei ifjúsági lelkészként. Több mint 300 település fiataljai (12 évestől 30 éves korig) vannak rám bízva, hogy a plébániai munkát segítve dolgozzak azon, hogy egyrészt helyi kis közösségek szülessenek, másrészt ezek a kis közösségek regionális szinten összekapcsolódjanak. Szegedi László atya (ifjúsági referens elődöm) alatt

kialakultak regionális ifjúsági közösségek 6 régióban egy sajátos Máriás, Eucharisztikus, Szentlélekre figyelő, Isten országát kereső lelkiségben. Ezek a z ún. Nagyboldogasszony Községek folyómentékről lettek elnevezve. Monor éppúgy, mint szülőfalum, Örkény a Dél-Dunamenti régió Nagyboldogasszony Községéhez tartozik. Jelenleg 200 önkéntes és 8 fizetett munkatársam, az ún. emberhalászok (5 és fél főállás) jelentik az általam irányított Egyházmegyei Ifjúsági Irodát. Az irodavezető: Tóth Klári dolgozik az irodában heti 3-4 napot és Urbán Gábor is bent van heti egy napot az Iskolai Közösségi Szolgálat koordinátoraként, a többi napokon terepen szolgálnak. Az emberhalászok nagyobb részt terepen, a saját lakhelyükről 4-6-8 különböző környékbeli településre járnak ki, hogy ifjúsági közösségeket hozzanak létre, melyek törekszenek krisztusivá válni. Az Ifjúsági Mente Misszió az említetteken kívül nagyon sokféle tevékenységet foglal magába, melyekről részletesebb a mente.hu-n olvasható (pl. iskolai közösségi szolgálat, ifjúsági vezetőképző, MédiaMisszió stb.). Nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy miközben a drága magyar ifjúságért szentelhetem energiáim nagy részét, valahol otthonra és családra lelhetek ezekben az egyházközségekben. Első tapasztalataim Monoron és Telepen éppúgy mint Monierdön és Vasadon nagyon kedvesek, hogy Tibor Atya nagyon magasra tette a lécet számunkra. Azt is, hogy Őt sohasem tudjuk pótolni, még ketten sem. Mindennek

FARKAS LÁSZLÓ ATYA

ellenére nagyon bizakodó vagyok, és hiszem, hogy veletek együtt folytatni tudjuk mindazt a jót, amit Tibor Atya és elődei megkezdték. Nagy ajándék számomra Tamás Atya. Még kispap volt, amikor én az Ő városában, Gödöllőn szolgáltam káplánként. Már akkor is jókat tudtunk beszélgetni.

A kettőnk és a munkatársaink közti bizalom és testvériség lehet a legerősebb alapja annak, amit Isten tervez velünk a ránk bízott településeken. Pünkösöd közeledtével hívjuk a Szentlélek Istent, hogy kibontakozhasson közösségeinkben Isten továbbfolytató szeretettel teli terve.

“Nézzétek, milyen kedves és jó, ha egyetértésben élnek a testvérek!”

Zsoltár 133

Május 1-én volt a monorierdei Szent József templom búcsúja. Ünnepi szent misét tartott Dr. Farkas László atya és egyben bemutatkozott közösségünknek is. Prédikációjában bemutatta Szent Józsefen keresztül, hogy mennyire fontos az apák szerepe. Arra buzdított, hogy bátran kérjük közbenjárását, mert neki is fontos szerepe volt, mint szülőnek, Szűz Mária mellett Jézus nevelésében.

A Szentmise után agapét tartottunk a kápolna kertjében, melyen nagyon sokan részt vettek, senki nem jött üres kézzel és üres szívvel, megmutatkozott, hogy ebben a közösségben mekkora erő a szeretet és az összetartás. A gyerekek játéka közben a szülők és felnőttek is jól érezték magukat, mert a szeretet összetart bennünket.

Köszönjük, hogy a monori testvérek is velünk ünnepeltek.

Karesz és Ági

Programok

Pünkösdhétfő: zárandoklat Mendére

Ürnapja: Június 22. - körmenet

Jézus szíve búcsú: Június 29. - telepen, Vasadon

Nyári táboraink - Napközis:

Vasad : június 16-20.

Monor: június 23-27.

Monorierdő: augusztus 4-9.

Hittanos: Felsőtárkány: június 30-július 5.

Bérmás: Július 28- augusztus 1.

Római Katolikus Egyházközség elérhetőségei

Cím: Monor, Kossuth Lajos utca 83.

Telefon: 06-29/412-223

E-mail: monorplebania@gmail.com

Honlap: www.monorplebania.hu

Számlaszám: 11742056-20052755